

napadeného rozsudku. Jde o vlastnickou žalobu podle § 366 obč. zák., spočívající na předpokladu důkazu žalobcova vlastnictví a na důkazu, že žalovaný jest majitelem věci patřící výhradně žalobci. Rozhodnutí o této rozepři nezávisí na otázce, zda žalobce proti K-ovi dříve prohlásil, že od smlouvy upouští, ani nezávisí na otázce, zda-li žalobce takové upuštění prohlásil proti žalovanému. Hlavní účel výhrady vlastnictví byl by zmařen, kdyby třetí osoba, do jejíž držby přešla věc prodaná s výhradou vlastnictví, směla proti vlastnické žalobě uplatnit námitky ze závazkověprávního poměru, mezi kupitelem o prodatelem. Podle § 366 obč. zák. může se vlastník domáhati svého práva na každém majiteli věci. Žalobci nebrání, by si, třeba až po vrácení motorky žalovaným, nevyřídil svůj právní poměr s K-em. Proto jsou okolnosti dovolatelem v rámci dovolacího důvodu podle čis. 2 § 503 c. ř. s. uplatněné pro rozhodnutí rozepře nezávažné. Pokud dovolatel buduje v podstatě na plenissimárním rozhodnutí nejvyššího dvoru soudního ve Vídni ze dne 15. června 1915 čis. 267/15 Präs. (Gl. Unger N. F. čis. 7484), jest již z právní věty tohoto »Proti bezelstnému (§ 367 obč. zák.) nabyvateli věci do zástavy dané není dopuštěna zástavní žaloba (§ 466 obč. zák.)« zřejmo, že toto rozhodnutí nedopadá v souzeném případě, neboť v něm nejde o to, zdali zástavní právo, zřízené D-ovi K-em, zaniklo prodejem motorky žalovanému, nýbrž jde jen o otázku, zdali je také žalovaný chráněn ustanovením § 367 obč. zák., an nenabyl motorky od K-a, kterému žalobce tuto motorku svěřil, nýbrž nabyl ji od D-a, kterému motorku nesvěřil žalobce, nýbrž protiprávním způsobem K. Z doslovu § 367 obč. zák. »komu ji žalobce sám byl svěřil . . .« jest zjevno, že odvolací soud zodpověděl zcela správně tuto otázku. Ustanovení § 367 obč. zák. nedopouští rozšiřující výklad, poněvadž jest vyjimečným ustanovením ze všeobecné zásady o neobmezenosti vlastnického práva, stanovené v §§ 354 a 366 obč. zák. Ani D. není chráněn ustanovením § 367 obč. zák., poněvadž obdržel motorku jen jako zástavu a nenabyl jí za plat (§ 367 obč. zák.). Odvolací soud již právně vyložil, že nedopadá ani ustanovení § 456 obč. zák. Ustanovení toto připouští (prvá věta § 456) zásadně vindikaci, váže ji jen na podmínky tam uvedené. V souzeném případě nestal se zástavník vlastníkem zastavené věci — on motorku jen zastavil, nenabyl jí však na základě nějakého důvodu, jenž by byl s to převést vlastnictví, jeho právní poměr k zástavci zůstává nedotčen. Otázka náhrady škody podle § 456 obč. zák. vůbec nedopadá proti žalovanému, neboť žalovanému na motorce nepřísluší zástavní právo. Žalovanému přísluší proti jeho předchůdci D-ovi jen ochrana podle § 931 a násl. obč. zák. Odvolací soud správně za zjištěného stavu věci rozpoznal, že není zapotřebí obírat se otázkou, zda ujednání, že D. smí motorku prodati za odhadní cenu, nezaplatí-li K. zápůjčku do 25. března 1929, jest platné.

Čís. 10584.

Předpisem § 1093 obč. zák. není vyloučeno, by nemohla býti dána do pachtu věc cizí.

Propachtovali-li manželé i nemovitosti, náležející jen manželé, lze se domáhati splnění celé pachtovní smlouvy na obou manželích.

(Rozh. ze dne 28. února 1931, Rv I 748/30).

Manželé František a Anna B-ovi propachtovali žalobcům nemovitosti. Proti žalobě na manžele B-ovy o splnění smlouvy namítla žalovaná Anna B-ová nedostatek pasivního oprávnění ke sporu, ježto není spoluvlastnicí propachtovaných pozemků. *Procesní soud* první stolice vyhověl žalobě proti Františku B-ovi, žalobu proti Anně B-ové zamítl v podstatě proto, že žalovaná není spoluvlastnicí pozemků. *Odvolací soud* vyhověl žalobě i proti Anně B-ové. *Důvody*: Nebyly-li nemovitosti patřící jen žalovanému z pachtovní smlouvy žalovanými vyjmuty, jsou i ony pro žalovanou Annu B-ovou předmětem propachtu a jest povinna pachtovní smlouvu o nich žalobcům splnit. Tuto povinnost uložila si prvním odstavcem pachtovní smlouvy, stanovícím, že oba žalovaní pronajímají a podpisem této smlouvy již skutečně pronajali pokud se týče propachtují a propachtovali jim jednak společně náležející, jednak jen žalovanému Františku B-ovi patřící nemovitosti. O vážnosti a určitosti této její smluvní vůle nelze pochybovati, ana se smlouvou konkludentně zavázala odevzdati i dům č. p. 13 se stavební parcelou č. kat. 20 a se zahradou č. kat. 36 žalobcům jako předmět pachtu, ač jí bylo známo, že tyto nemovitosti jsou ve výlučném vlastnictví žalovaného Františka B-a. Tato skutečnost nemohla činiti plnění jejího závazku podle § 878 obč. zák. nemožným, an jednak její manžel jako knihovní vlastník a naturální držitel oněch nemovitostí byl ochoten dáti je s ní zároveň žalobcům do pachtu, a tuto vůli v téže smlouvě činil svým závazkem a označil je za zároveň od něho plněný, jednak žalovaná Anna B-ová v řízení první stolice ani netvrdila, tím méně prokázala, že v době ujednání pachtovní smlouvy, dne 20. prosince 1926, bylo pro ni předmětně nemožné, by nemovitosti ty žalobcům jako pachtýřům odevzdala do užívání, nehledíc ani k tomu, že nemůže býti předmětnou nemožností opatřiti si za úplatu užívání cizí věci. Odevzdání oněch nemovitostí žalovaným Františkem B-em jako jejich vlastníkem a držitelem do užívání žalobců jako pachtýřů bylo pro povahu tohoto předmětu pachtu nedílným plněním. Podrobila-li se tomuto závazku i žalovaná Anna B-ová, pokud se týče slíbila-li žalobcům i toto plnění nedílně, vznikla u obou žalovaných pasivní korealita podle § 891 obč. zák., podle níž jsou žalobci oprávněni žádati celé plnění na každém ze žalovaných.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Odvolacím soudem bylo způsobem formálně bezvadným zjištěno, že si žalovaní stavení čís. pop. 13 se stájem a zahradou z pachtu

nevymínili, nýbrž je žalobcům spolu s mlýnem č. 38 propachtovali. V důsledku toho právem (§ 1096 obč. zák.) odvolací soud uznal, že jsou žalovaní povinni ony nemovitosti žalobcům jako pachtýřům odevzdati. Stanovisko spolužalované Anny B-ové, že byla neprávem odsouzena, ježto jí stavení č. p. 13 se stájemi a zahradou vlastnický nepatří, nýbrž patří jejímu manžel, žalovanému Františku B-ovi, pročež že jen tento mohl býti k odevzdání těchto nemovitostí odsouzen, jest nesprávné a odkazuje se v tom směru, by se předešlo opakování, na příslušnou stať důvodů napadeného rozsudku, kde ono stanovisko Anny B-ové bylo zevrubně a podle stavu věci a zákona případně vyvráceno. Podotýká se, že § 1093 obč. zák., na nějž se Anna B-ova pro své stanovisko odvolává, tím že praví, že vlastník může jak své movité a nemovité věci tak i svá práva do pachtu dáti, nevylučuje, by cizí věc nemohla býti daná do pachtu (Srovnej Stubenrauch u § 1093 obč. zák., Ehrenzweig II. díl 1. ai 1920 u § 363, I (str. 376) a u § 369 II str. 404).

Čís. 10585.

Žaloba o obnovu (§ 530 a násl. c. ř. s.).

Jednání o povolení obnovy jest sloučiti s jednáním ve věci hlavní, lze-li předvídati, že bude obnova povolena. Není vadou řízení, jednal-li soud odděleně o přípustnosti žaloby o obnovu. Jest na soudě, jenž má rozhodnouti o přípustnosti obnovy, by především zkoumal, zda zákon uznává uplatněný důvod obnovy.

(Rozh. ze dne 28. února 1931, Rv I 131/31).

Žaloba o obnovu byla k r a j s k ý m s o u d e m (odvolacím soudem v základní rozepři) zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Podle § 540 c. ř. s. jest soudu zůstaveno spojení jednání a rozhodnutí o důvodu a o přípustnosti obnovy s jednáním ve věci hlavní neb odděleně jednati o důvodu a o přípustnosti obnovy, i když důvod obnovy prokázán jest listinami k žalobě v prvopisu nebo v ověřeném dopisu přiloženými, aneb navrhuje se obnova podle § 531 c. ř. s. Podle materiálů vydaných svého času ministerstvem spravedlnosti k zákonům o civilním řízení (svazek 1 str. 373 a str. 318 prvop. příl. k sten. protokolu) nepřevzal civilní soudní řád ani systém odloučení ani systém sloučení jednání o obnově řízení a jednání o věci hlavní, nýbrž umožnil, třebaže má býti oddělené jednání pravidlem, by se jednání mohlo přizpůsobiti konkrétnímu stavu věci. Zákon za tím účelem činí sloučení, pokud se týče oddělení jednání rescindenčního a rescissorního odvislým od větší, pokud se týče menší pravděpodobnosti výsledku žaloby o obnovu; dis-